

(1898 – 1944)

HÂFIZ ALİ ERGÜN

İslamköylü Hâfız Ali Efendi (R.H.) hakkında çok az bilgi var... Hâlbuki en çok sorulan ve merak edilen bir ağabeyimizdir O. Bilhassa 2002'de mezar taşına, "Mahşerde Risale-i Nur Talebelerinin Bayraktarı..." şeklinde bir yazı yazıldıktan ve 2008'de İstanbul Rüstem Paşa Medresesinde, 'İstanbul İlim ve Kültür Vakfı' tarafından açılan, "Barla Yılları" sergisinden sonra meraklar iyice arttı... Sorular almaya başladık...

Kanaatım geldi ki, bu büyük zatın şahsiyeti, hayatı ve hizmetleri bir an evvel araştırılmalı ve olabildiği kadar belgelenmelidir... Hem de acele edilerek... Çünkü şahidleri birer birer Hafız Ali ağabeyin yanına gidiyor...

Kendi imkânlarımla, ben de bir şey yapabilir miyim diye düşündüm... Önce elimdeki kırk yıllık arşivimin tamamını ve hakkında neşredilenleri gözden geçirdim... Külliyyatı taradım... Arşivimdeki hatıra sahibi ağabeylerin bazıları ile tekrar görüşerek yeni ilaveler ve düzeltmeler yaptım... Bir bütünlük olması için daha önce neşrettiğim kısımlar da dâhil olmak üzere bu çalışmayı tamamladım...

Bugün hayatta olup da Hâfız Ali ağabeyi yakından tanıyan üç kişiyi tespit edebildim. Yaşları doksanlara yaklaşmış, sadece üç ağabeyimiz...

Bunlar: İslamköylü Hasan Ergünal, şimdi Nazilli'de yaşayan İslamköylü Hâfız Ahmet Lütfi Sönmez ve Sav Kasabasından Hasan Çavuş (Hasan Kurt). Üçünün de yaşları birbirine yakın... Hepsi de seksenin üzerinde... Allah daha iyi bilir, ama yakınlarda bu fırsat da kaybolabilirdi...¹ Bu ağabeylerimizden ilk ikisi Hâfız Ali ağabeyden bizzat Kur'an dersi almışlar, birisi yanında hâfız olmuş... Sav'lı Hasan ağabey ise Hâfız Ali Efendiye vefatından bir gün evvel ziyaret etmiş ve son sözlerini dinlemiş.

Üçünün de anlattığı hatıralar hakikaten hazineler değerinde... Bu anlattıklarını kendilerine tashih ettirdik, tam bir belge hükmüne geçmiştir İnşallah

Allah hayatta olan bu üç ağabeylerimize daha uzun ve sıhhatli ömürler versin...
Âmin...

NUR FABRİKASI SAHİBİ

Hâfız Ali Ergün 1898 tarihinde Isparta-İslamköy'de doğmuştur. Risale-i Nur eserlerini, Osmanlıca olarak, el yazısıyla yazıp çoğaltarak ve çok sayıda talebe yetiştirerek çok büyük hizmetlere vesile olmuştur. O kadar ki; İslamköy'deki evinde, tek başına bir matbaa, bir fabrika gibi çalışmış, yazdığı on binlerce nüsha Risale-i Nur bütün Anadolu'ya yayılmıştır.

Bu sebeble Üstad Bediüzzaman Hazretleri O'nu, Risale-i Nur'da çok anmakta, "Nur

^{1 1} Nitekim, Hâfız Ahmed Ağabey, bu hatıraları kamera ile kaydettiğim tarihten tam 35 gün sonra, 12 Eylül 2008 Cuma günü Ramazan ay'ı içinde, Nazilli'deki evinde, karaciğer rahatsızlığından dolayı Hakkın Rahmetine kavuştu... Allah Rahmet etsin...

Fabrikası Sahibi" ismini vererek çok takdir etmektedir. Hatta Kastamonu Lâhikasındaki bir mektubunda, Hâfız Ali'nin İslâmköy'ünü kendi Nurs Köyü ile bir tutmakta ve İslâmköy'ünü Nur Fabrikasının tesis yeri olarak belirtmektedir. Şöyle diyor Üstad: "Ben İslâmköy'ünü Nurs Köyü gibi biliyorum... Nur Fabrikası o köyde dağdağsız teessüs etti..." Hâfız Ali Efendinin bilhassa Barla Lâhikasında onlarca mektubu vardır.

Hâfız Ali ağabey, Nur Risalelerini yazmak için on dört sene müddetle hiç evinden çıkmamış, insanların menfaati için kendi menfaatini terk etmiştir. Bu inziva 1943 senesine kadar devam eder...

1943 senesinde başlayan mahkeme dolayısıyla, Üstadı Bediüzzaman Hazretleri ile beraber Denizli hapisanesine sevk edilir. Bir sene sonra, 1944'de hapisanede hastalanır ve hastaneye kaldırılır. Orada, 17 Mart 1944 tarihinde, genç sayılabilecek bir yaşta, 56 yaşında iken, Üstadına bedel şehit olur. Mezarı Denizli kabristanındadır.

Bu vefat üstadı çok üzer... En şiddetli kasırgalarda bile sarsılmayan Koca Bediüzzaman, bu çok kıymetli talebesinin vefatıyla adeta sarsılır... Denizli hapisanesine vefat haberi geldiğinde şöyle yazar: "Aziz, siddik kardeşlerim! Ben merhum Hâfız Ali'yi unutamıyorum. Onun acısı beni çok sarsıyor..." Üstadı bu kadar çok sevmektedir bu örnek talebesini...

Evet, Hâfız Ali; ihlâsta, hizmette, uhuvvet ve samimiyette, bütün nur talebelerine örnek olacak vasıftadır... Bunu biz söylemiyoruz... Onu örnek olarak gösteren Üstad Hazretlerinin bizzat kendisidir. Tarihçe-i Hayatta ve Barla Lâhikasında neşredilen mühim bir mektupta, 'bu kıymetli, âli kardeşlik hissiyatı' Üstad Bediüzzaman tarafından şöyle örnek gösterilip teşvik edilmektedir:

"Kardeşlerimizden İslâmköy'lü Hâfız Ali Efendi, kendine rakib olacak diğer bir kardeşimiz hakkında gösterdiği hiss-i uhuvveti çok kıymetli gördüğüm için size beyan ediyorum:

O zât yanıma geldi; ötekinin hattı, kendisinin hattından iyi olduğunu söyledim. O daha çok hizmet eder, dedim. Baktım ki; Hâfız Ali kemal-i samimiyet ve ihlas ile, onun tefevvuku ile iftihar etti, telezzüz eyledi. Hem üstadının nazar-ı muhabbetini celbettiği için memnun oldu. Onun kalbine dikkat ettim; gösteriş değil, samimî olduğunu hissettim. Cenab-ı Allah'a şükrettim ki, kardeşlerim içinde bu âlî hissi taşıyanlar var. İnşâallah bu his büyük hizmet görecektir. Elhamdülillah yavaş yavaş o his bu civarımızdaki kardeşlere sirayet ediyor." (Barla Lâhikası 125)

Ne büyük bahtiyarlık... Kendisinden sonra hizmete dâhil olan Hüsrev Altınbaşak, Üstadının muhabbetini celbettiği için, Hâfız Ali bundan lezzet alıyor, memnun oluyor... Allah'tan niyazımız odur ki; hepimizde, umum nur talebelerinde bu his ma'kes bulsun ve bizleri onların şefaatlerine nail eylesin... Âmin...

İşte üç canlı tarihin kısaca kendi hayatları ve Hâfız Ali Ergün ile alakalı hatıraları:

Hâfız Ahmed Lütfi Sönmez Anlatıyor:

1922 İslamköy doğumlu olan Hâfız Ahmed Lütfi Sönmez ağabey, 1939'dan beri Nazilli'de yaşamaktadır. 2008 itibarıyla Hâfız Ali (R.H.) den hatıra kalan üç ağabeyimizden ikincisidir. Hatıralarının tamamı kendi adıyla bu kitapta vardır. Hâfız Ali ağabey ile olan kısımlarını konuda bütünlük sağlamak için buraya aldık.

Hâfız Ahmed, çeşitli sorularım üzerine hocasını şöyle anlatmıştır:

KUR'AN OKURKEN SANKİ BEŞ ALTI KİŞİ BİRDEN OKUYOR ZANNEDERDİM

"İslamköy'lü Hâfız Ali Efendinin talebesiyim. Kendisi hâfızlık hocamdır. O, ilk evvela beni 1934'de Isparta'ya gönderdi, Üstad hazretlerine dua ettirdikten sonra hâfızlığa başlattı bana."

Hafız Ahmed hocası Hafız Ali'yi anlatıyor

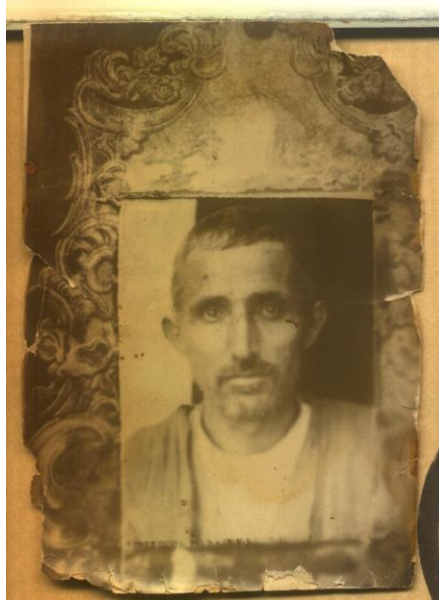
"Hocam Hâfız Ali, 1.75 veya 1.80 boylarında ince uzun bir yapıdaydı... Yüzü de uzuncaydı... Esmer değil beyaz tenliydi... Bizim zamanımızda sakalı yoktu... Sonradan bıraktı mı bilmiyorum... Sarığı devamlı başında dururdu... Sarığını şimdi kardeşlerin namaza dururken taktıkları gibi ucunu arkadan sarkıtarak bağlardı... Sesi çok güzeldi... Kur'anı öyle güzel bir sesle okurdu ki; bir başladı mı, sanki beş altı kişi birden okuyor zannederdim ben... "Ah ben de böyle okuyabilsem" derdim hep içimden. Namazlarını çok feyizli kılardı... Namaza dururken titrerdi adeta... Sanki yerler sarsılırdı..."

Hocam Hafız Ali'nin evinden dışarı çıktığını ben hiç, ama hiç görmedim... Yıllarca Münzevi yaşadım... On dört sene evden hiç çıkmamış, hep risale yazmıştır... Hiç boş durmaz devamlı risale yazardı... Çocuğu yoktu... Hiç çocuğu olmadı... Daha önceleri çiftçilik yaparmış. Askerde iken İstiklal Harbine katılmış... Bir top isabet etmiş... Yanındaki arkadaşları şehit olmuş, kendisine hiç bir şey olmamış. Bunu kendisi anlatmıştı bana.

1934'den itibaren üç sene kadar talebesi oldum kendisinin. Hocam çok şefkatliydi... Fakat işinde disiplindi ve düzenli birisiydi. Azıcık tokadını da yedim ben. En çok, 'Keçeli!' diye kızardı. Kızdı mı "Keçeli!" derdi bize... Kur'anı, dersimizi okurken yanıldık mı bir kere seslenmez... Bir daha seslenmez... Üçüncü kere hatalar devam etti mi; 'Keçeli! Al Kur'anı eline. Güzelce çalış öyle gel.' derdi. Ben bir gün on beş sayfadan sonra hoyratlık yapmıştım. Tokadı yedik tabi. Öyle ciddi olmasa hâfız olunmazdı zaten. Sadece beni değil arkadaşlarımı da şefkatle terbiye ederdi. Tabi bize risalelerden okurdu. Ben de bir miktar risale yazdım. Hanımının adı Ümmühan'dı. Ben anne derdim ona.

"Biz dört kişi ders almaya başlamıştık Hâfız Ali hocadan: Birisi, benim Arkadaşım, Süleyman Demirel'in eniştesi Yaşar. Diğerleri Akif, Mehmet Ali ve bendim. Akif'in Isparta'da olduğunu duydum ama görüşemiyoruz... Yaşar, Necati² ile beraber gelmişti... Yaşar ve Necati ikisi de vefat ettiler... Yaşar ile Necati benden iki yaş büyüktürler. Ben İslamköy'den ayrıldıktan sonra Süleyman Demirel'in kardeşi Ali Demirel, hocadan ders almış diye duydum..."

² Hâfız Ahmed ağabeyimizin bahsettiği Yaşar (Demirel'in eniştesi) ve Necati isimli çocukların adı Barla Lâhikasında geçmektedir. Hâfız Ali ağabeyin Üstadına yazdığı bu mektubun bir kısmı şöyledir: "Üç gün sonra Yaşar ve Necati isminde iki çocuk, bana hem refik, hem ders arkadaşı ve bir derece onlara kalfa olarak tayin edildim. Çocuklar hurufatı tam bilmedikleri için bazan yazı ile, bazan kitabdan gösteriyordum. Bir ay sonra Kur'an okumaya başladılar. Beşinci ay içinde 'Elhamdülillâhi hâzâ min fadli Rabbi' öhatme muvaffak oldular... Hâfız Ali" (Barla Lâhikası 126)

Hafız Ali'nin kimliğinden çıkarılmış fotoğrafın aslıdır. Hafız Ahmed şöyle anlattı: "Hocam Hafız Ali'nin hanımı Ümmühan Anne 1962'de bana ziyarete gelmişti. O zaman getirdiği eşyaların arasında kimliği de vardı. Fotoğrafı kimlikten çıkardık."

"O zaman ben yanında okurken şunu duymuştum: Bir gün şikayet etmişler hocamı... Kapının arkasında odunlar var ya, işte oraya odunların içine koyuvermiş yazdığı kitapları... Jandarmalar geliyor arıyorlar evini, fakat bir şey bulamadan geri dönüyorlar. Zaten her ne zaman karakola, mahkemeye gitse hep beraat eder gelirdi hocam. Çünkü hocamın devlete, millete karşı asla bir düşüncesi, menfi bir tavrı olmamıştır. O sadece bu milletin iman selameti için Kur'an dersleri ile meşgul olurdu."

"1939'da ben Nazilli'ye taşındım. Oradan 1942 senesinde askere gittim. 1944'de ben askerde iken hocamlar Denizli hapishanesine sevk edilmişler. Hocam orada hapishanede iken hastalanıp vefat etmiş."

Bir zaman sonra, bir tren yolculuğumda, hocam hastanede iken onun bakıcılığını yapana rast geldim. Bana dedi ki: "O zat nasıl biriydi biliyor musun? Bak sana anlatayım: Hâfız Efendi çok ağır hastaydı... Namaz vakti gelince yataktan kalkamıyordu. Fakat yattığı yerden önce: 'Allah-ü Ekber... Allah-ü Ekber...' diye ezan okuyor, sonra namazını işaretle kılıyordu..." Dedi bakıcısı bana. Malum o zamanlarda ezan okumak ta yasaktı. İşte benim hocam böyle birisiydi.

BEDİÜZZAMAN: "HÂFIZ ALİ BENİM CANIM... HÂFIZ ALİ BENİM CANIM... HÂFIZ ALİ BENİM CANIM..."

Bediüzzaman hazretlerine üçüncü ziyaretim 1956 yılında şöyle olmuştur:

Ben Nazilli'deydim. O sene annem Isparta'da ağabeyimin yanında kalıyordu. Ben onları ziyarete gitmiştim. 'Bediüzzaman Isparta'da' diye bir haber geldi. Hemen ziyaretine koştum. Şimdi müze olan evde kalıyordu. Gittim eve, kapıyı çaldım. Fakat kapıya çıkan talebe, "Üstad ziyaretçi kabul etmiyor" dedi bana. Ben de: "Gidin Üstada, 'Hâfız Ali'nin talebesi, Hâfız Ahmet gelmiş' deyin" dedim. Üstad, "Hemen gelsin, hemen gelsin" demiş. Üstad hiçbir şeyi unutmazdı.

Çıktım huzura... Bediüzzaman Hazretleri önce başını iyice kaldırarak bana baktı... Sağ elini göğsüne koydu ve çok dokunaklı bir sesle üç kere: "Hâfız Ali benim canım... Hâfız Ali benim canım... Hâfız Ali benim canım..." dedikten sonra, "O benim yerime gitti..." Dedi. Sonra bana hiçbir şey sormadan: "Seni de dualarıma dâhil ediyorum... Seni daireme alıyorum..." dedi. Sonra, "annen nasıl?" diye sordu. "Annem iyi efendim. Burada Isparta'da, ailemin yanında kalıyor. Ben zaten oraya geldim" dedim. Meğer Bediüzzaman

Hazretleri, kız çocuklarına Kur'an öğretiyor diye anneme hep dua edermiş. Annem hafız değildi ama bizim kendi evimizde kızlara Kuran öğretiyordu hep. Mevlid de okurdu.

(Hâfız Ahmed Lütfü Ağabey, bu hassas ve dokunaklı sahneleri anlatırken çok duygulanmıştı... Bir ara gözyaşlarına hâkim olamadı ve ağlamaya başladı... Ömer Özcan)

"Hâfız Ali hocamın hanımına ben 'Ümmühan Anne' derdim. 1962 veya 1963'te Nazilli'ye beni ziyarete gelmişti. Annem bana bir şeyler getirmişti... Onların arasından hocamın kimliği falan da vardı... O size verdiğim hocamın başı açık gençlik fotoğrafını da o zaman getirmişti... O fotoğraf daha sonra Nazillide çoğaltıldı. Ümmühan anne de risaleleri yazar Bediüzzaman hocaya gönderirdi. Bana da getirmişti iki risale."

İslamköylü Hasan Ergünel Anlatıyor:

İslamköylü Saatçı Hasan Ergünel, Hâfız Ali Efendinin yetiştirdiği ve 2008 itibariyle hayatta olan üç talebesinden birisidir. Hasan ağabey 1935 yıllarında ilkokul dördüncü sınıfta okurken, okulda yaşadığı bir hâdise sebebiyle Hâfız Ali Efendiden ders almaya başlamıştır. Bu şöyle oluyor:

O yaşlarda iken, öğretmeni, talebelerine çarpım cetvelini birer kere yazıp gelmeleri için matematik ödevi veriyor. Küçük Hasan diğer talebeler gibi bir defa değil, tam on defa çarpım cetvelini yazarak getiriyor. Dolayısıyla Hasan Efendi on defa daha fazla takdir görmüş o gün öğretmeninden... Anlaşıyor ki O, daha küçük yaşlarda bile, aldığı her görevi yerine getirmede çok dikkat ve itina gösteren birisidir...

Yine o günlerde öğretmenlerinden birisi, Kur'an hizmetkârları Risale-i Nur talebeleri aleyhinde bazı sözler sarf etmiş sınıfta... Hasan Ergünel buna çok üzülmüş. Doğru Hâfız Ali efendinin yanına giderek Kur'anı ders almaya başlamış. Hatta o tarihlerde elifba cüzleri her yerde bulunmadığından, hocası Hâfız Ali efendi, Kur'an harflerini yazarak eline veriyor... Hasan efendi hemen ertesi günü harfleri öğrenip geliyor... Hocası Hâfız Ali bu sefer hareke ve sesleri tarif ediyor... Ve birkaç gün içinde Kur'anı okumaya başlıyor... Bilahare Risale-i Nurları da hocasının teşviki ve talimi ile yazmaya başlıyor. Külliyyatın tamamını yazmış ve daha sonraki senelerde Kastamonu Lâhikası, Tarihçe-i Hayat ve Barla Lahikasını Osmanlıca olarak neşretmiştir.

İslamköylü Hasan Ergünel Üstad Bediüzzaman ve Hocası Hafız Ali Ergün ile alakalı hatıralarını Ömer Özcan'a anlatırken

Bir gün bakar ki; Hocası Hâfız Ali efendinin masa saati çalışmıyor. Hasan Ergünel hemen saati evine götürür... Çarklarının yerlerini tespit edip birer birer söker... Aşınmış olanları çekiçleyerek daraltır... Milleri elleriyle döndürerek tornalar... Ve çarkları yerlerine yerleştirip saati toparlar... Yağlayıp kurular ve saat tıkır tıkır çalışmaya başlar... Tekrar hocasının masasına koyar ve o mübarek zatın duasını alır... O günden sonra da 'Saatçı Hasan' lakabı ile anılmaya başlar...

Askerde muhabere sınıfında olduğundan, terhisten sonra da aldığı eğitimin yardımı ile elektronik, radyo, teyp gibi cihazların tamirini yapıyor. Amfi sarma gibi işleri de mükemmel yapıyor. Bu yaşta bilgisayarı bile mükemmel olarak kullanıp hizmete vesile ediyor. Bu faaliyetlerin yanında Risale-i Nur hizmetlerini asla aksatmıyor.

Kendisi ile görüşmelerimizde çeşitli sorular sordum. Yaptığımız kayıtlarda, Hâfız Ali (R.H.) ile alakalı kısımları şu şekildedir:

HOCAM HÂFİZ ALİ EHL-İ VELÂYET VE EHL-İ KEŞİFTİ

— “Âhirette Risale-i Nur talebelerinin bayraktarı” olan Hâfız Ali ağabey (R.H.) nasıl bir insandı?

— Kendisi imamdı ve hâfızdı. Gayet güzel Kur’an-ı Kerim okurdu. Zamanında çiftçilik de yapıyormuş. Bizim evimiz burada, onun evi köyün öbür tarafında idi. Risale-i Nur’a intisaptan sonra devamlı yazardı. Akşam namazından yatsıya kadar dualarını okur... Yatsıyı talebeleriyle kılar ve fazla oyalanmadan yatardı. Şafaktan evvel kalkar ve cevşenini okurdu. Sonra talebeleri gelir... Toplu kılınan namazdan sonra tesbihat hep bir ağızdan sesli yapılırdı. Kur’an ve dersler okunduktan sonra talebeler dağılırlardı. Hocamız Hâfız Ali Efendi Köyümüz İslamköy’de 10 – 15 kadar çocuk okutuyordu... 4 tane de hâfız çıkardı. Bir kısmımıza da Risalelerden yazdırıyordu. İşte o yazanlardan birisi de bizdik. Ben önce Külliyyatın büyüklerini, sonra da küçüklerini yazdım.

Sene 1942. Bir gün 29. Söz’ü yazdım... Hocamın yanına gittim... Yanına oturttu beni... Baktı baktı dedi: “Kardeşim! Ben bugün kabristanı ziyarete gittim. Gördüm ki; çoluk çocuk meşgalesiyle, rızık toplamak, kazanmak dolayısıyla, keselerine, torbalarına âhiret azığı olarak bir şey yapamamışlar. Öyle vaveylâ ediyorlardı ki... Ben o acıyı gördüm, dağlara kaçsam unutamayacağım...” Hocam bunları anlatırken ağlıyordu... Siz insan ölünce kurtuluyor zannetmeyin. Nasıl burası bir âlemse, o kabir de öyle bir âlemdir. Adem ve yokluk yoktur...

Hocam Hâfız Ali’de velâyet vardı. Ehl-i keşifti, çok defa gelip gidenlerin isimlerini söylerdi, bazen yollarda gecikenlere, “nerede kaldınız?” derdi mübarek. Öyle bir veli zattı Hâfız Ali. Hatta Risalelerde okumuşsunuzdur. Üstad Barla’da iken: “Benim duama âmin diyor, Hâfız Ali burada mı?” diye soruyor. Bazı zaman mektuplar gelmediği zaman Santral Sabri ağabeyin köyüne (Bedre) doğru: “Yââ İmam! Mektupları göndermezsen indallah mes’ûlsün” diye bağırır ve duyururdu. Kastamonu Lâhikasında, Üstadımızın, Hâfız Ali ağabeyin velâyetine iş’ar eden ifadeleri vardır.

“Hâfız Ali Kardeşim! Bir zaman Barla’da Cuma gecesinde dua ederken, senin âmin sesini iki defa sarıhan işittim. Arkama baktım. Dedim: “Hâfız Ali ne vakit gelmiş.” Dediler: “O burada yoktur.” Ben şimdi o vakıdan diyebilirim ki; üç-dört saat mesafeden duama âminini işittirmesi, otuz günlük mesafeden buradaki zaîf davet ve duama kuvvetli ve tesirli bir âmin hükümünde olan yazıların imdadına yetişmesi çok manidar bir tevafuktur.” (Kastamonu L. 30)

“...Hâfız Ali’nin bu mektubunu aldığımdan ya altı, ya yedi gün evvel, Karadağ’dan inerken birden diyordum: “Yahu! Ata et, arslana ot atma; arslana et, ata ot ver.” Bu kelimeyi beş-altı defa hoşuma gitmiş tekrar ediyordum. Ya Hâfız Ali benden evvel yazmış, bana da söylettirdi veyahut ben evvel söylemişim, ona yazdırılmış. Yalnız bu garib tevafukta bir farkımız var. O, öküze ot demiş; ben, ata ot demişim.” (Kastamonu L. 255)

SÜLEYMAN DEMİREL

— Hâfız Ali ağabeyin ders verdiği çocukların içinde Süleyman Bey’de (Demirel) var mıydı? “İslamköy’de Ali Hoca’dan ders aldım” dermiş kendisi.

— Süleyman Bey’i ben görmedim. Yalnız onların bir eniştesi vardır, ablasının kocası Yaşar. Yaşar efendi hâfızdı ve Hâfız Ali’nin talebesiydi. O zaman ben daha Hâfız Ali’nin yanına gitmiş değildim. Süleyman Bey benden evvel gitmiş az bir şey okumuş olabilir. Zaten O, mektepten çıktıktan sonra Isparta’ya Afyon’a gitti, fazla kalmadı köyde. Az bir şey okumuşsa okumuş, ben görmedim.

HÂFİZ ALİ (R.H.) ESKİŞEHİR MAHKEMESİNİN BÜTÜN SAFAHATINI YAZDI

1935 Eskişehir Mahkemesinde Üstad Hazretleri 110 talebesinin avukatlığını yapıyor. Şu elimdeki eser Eskişehir Mahkemesinin bütün safahatını yazıyor. Bunu Hâfız Ali (R.H.) Eskişehir hapsinden çıktıktan sonra yazıyor.

— Tarihçe-i Hayat'taki müdafaada olmayanlar da mı var bu kitapta?"

— Evet. Tarihçe-i Hayat hepsini almamış, bu çok geniş. İşte Üstad her talebesinin öyle müdafaasını yapıyor ki ne kanuna dokunuyor, ne de zarar gelecek bir kelime kullanıyor. Bu Risalelerde öyle bir ilim var ki hakikaten hiç kimse itiraz edemez. Onun için siz gençsiniz bir kısmını ezberleyin. Mahkemelerde müdafaaya gayet kolay, çünkü Risale-i Nur tamamen mantık dersidir.

HÂFİZ ALİ AĞABEYİN VEFATI

— Hâfız Ali ağabeyin vefatını anlatır mısınız?

— Ben askerde idim. 1944 de Denizli hapisanesinde hasta oluyor, hastaneye kaldırıyorlar, orada vefat ediyor. Denizli kabristanına defnediyorlar. Hafız Ali (R.H.) gitmezden altı ay evvel bana diyordu: "Ben seni şubeden alıkoyayım, sen bana talebe okut." O zaman ben askere gidecektim. Bakın altı ay evvel mânen Denizli hâdisesini görmüş. Ben babamlara mektup yazdığımda, Risalelerden yazıyordum. Babam da bir mektubu Denizli hapsinde bulunan Hâfız Ali'ye göndermiş, ona çok sevinmiş. "Eğer izin verirlerse muhakkak gelsin" demiş. Bana bir hafta sonra mektubu geldi. Ondan sonra 7 Mart 1944'de vefat etmiş.

Hasan Kurt Anlatıyor:

Isparta'nın Sav Kasabasından Hasan Kurt Ağabey İslamköylü Hâfız Ali Ağabeyi vefat etmeden bir gün evvel hastanede ziyaret etmiştir. Hazineler değerindeki müşahedelerini ve O mübarek zatın son sözlerini bize şöyle nakletmiştir:

HÂFİZ ALİ EFENDİYİ VEFATINDAN BİR GÜN EVVEL ZİYARET ETTİK

Sav'da birkaç asırlık çınar ağacının önünde bir asırlık Hasan Kurt, gençleri çok seviyor.

Sene 1944. Denizli Mahkemesi devam ediyor... Ben 1943'de askerden yeni gelmiştim. Üstadımız, bütün cemaat gelsin, cemaat olarak orada bulunulsun, nur talebelerinin yalnız olmadığı görülsün diye mahkemeleri takip etmemizi çok istiyordu. Bize böyle haberler geliyordu ağabeylerimizden. İşte biz de kırk elli kişi Sav'dan ve etraf köylerden toplanıp, Üstadın ve talebelerinin mahkemesini dinlemek üzere bir gün evvelden Denizli'ye gittik. Bir otele yerleştik.

Mahkeme günü hâkim dinlemeyi serbest bıraktı... Serbestçe dinledik mahkemeyi... Neredeyse üç bin kişi vardı... Etraftan herkes gelmiş bizim gibi... Üst üste dinledik... Hatta savcı bir ara, "binayı göçüreceksiniz!" diye bağırırdı. Ben Üstada yakındım. Üstad öyle heyecanlı ifade veriyordu mübarek... Kollarını böyle sallıyor, kollarını sıvıyor, tam

duyamıyoruz ama onlara işaret ede ede başlarına vurur gibi; "Risale-i Nur bu memleketin necat vesilesidir..." diye müdafaa ediyordu... Neyse neticede onları gene içeri aldılar...

İşte bu sırada Denizli hapishanesinde Hâfız Ali Efendi ağır hastalanmış, hapishaneden hastaneye götürmüşler. Kuleönü Köyü'nden okuttuğu bir genç de oradaki karakolda jandarma imiş. —Kuleönü İslamköy'e çok yakıdır- Ona: "Kardeşim ben çok ağır hastayım, sen kumandanından üç-beş günlük bir müsaade al da, bana refakatçilik yap... Fazla açık saçıklar tuvalete giderken, namaz kılarken yardımcı oluyorlar... Sen yardımcı ol bana..." diyor. İşte o asker bize haber verdi. "Hocam çok hasta, yarın beraat ederlerse hocamı götürürsünüz, yoksa ben sizi ziyaretine götüreyim" dedi.

Nitekim ertesi günü ziyaretine götürdü. Mübarek zat neredeyse sekerat halini almış. Hepimiz elini öptük sıradan, bir odanın köşesinde yatıyordu. Odası müsaitti. Elini öptük. Çok memnun olduğunu söyledi. "Kardeşlerim! Benim bu günlerde yüzde doksan dokuz berzah kapısını açma ihtimalim var. Ölümü severek karşılayalım... Ölümü gülerek karşılayalım... Nur Talebeleri ölümden korkmaz... Ben çok memnunum... Üzülmediğim bir nokta ise: Şimdiye kadar bunlar bizi serbestçe vazife yaptırmadılar. Vay geliyorlar, vay gidiyorlar, baskın var, yakalayacaklar gibi hep endişeli oldu bu hizmetler... Artık, Risale-i Nur küfrün bel kemiğini kırmıştır... Risale-i Nur perdeyi yırtacak, esas hizmetler şimdiden sonra olacaktır inşallah... Ben o hizmetlere erişemediğim için üzülüyorum..." dedi. İleri görüyor gibi mübarek her şeyi söyledi. Hep dedikleri çıktı. (Hasan ağabey bunları anlatırken çok duygulanmıştı... Sesi titriyor, hem kendisi ağlıyor, hem de bizleri ağlatıyordu...)

Bizimle beraber gelen Kuleönlü İbiş Mehmet denilen bir ağabeyimiz vardı. Hâfız Ali ağabeyin emsali... Biz daha gençtik. 1313'lüyüdü Hâfız Ali ağabey. O İbiş Mehmet tecrübeliydi, kitaplardan da okumuş. Bir insan vefat edeceği vakit, ayağının başparmağından itibaren yukarıya doğru çekilmiş can. O, Hâfız Ali Efendinin ayağını dizine kadar baktı. Can çıktığını o zaman anlamış.

Biz helalleştik. Müsaade istedik, çıktık. Denizli hapsinde 130 kişi vardı talebe olarak, Üstadımız hariç. Mahkeme bitti tabi döneceğiz artık Sav'a. Yalnız beraat olmadı.

İbiş Mehmet o zaman dedi ki: "Kardeşler biz bekleyelim. Ben elimle yokladım bu zat yüzde doksan ihtimalle gidici. Can diz kapağına kadar çekilmiş. Hiç olmazsa cenazesini götürürüz, buralarda kalmasın bu zat" dedi. Yanından ayrılırken de talebesi olan jandarmaya: "Bize er geç haber getir, kendi de işaret etti, vefat edebilir" diye tembih ettik. Kaldığımız otele döndük.

Nitekim sabah namaza kalktığımızda erkenden haber getirdi jandarma. Mübarek zat Rahman'a kavuşmuştu. Allah şefaatine nâil eylesin inşallah. Âmin...

O gün cenazeyi bize verirler mi diye Denizli'de kaldık. Mümkün değil, vermediler. Savcıya kadar çıktık, vermedi. "Mevkuf olduğu için veremeyiz, berat etseydi olurdu belki" dedi savcı. Geçtik cenazeyi almaktan, bizi cenaze işlerine de karıştırmadılar. Hastanenin adamları varmış. Mübarek zatı gözümüz arkada kalarak bıraktık. O resmî adamlar defnetti Hâfız Ali Ağabeyi... Şimdiki yerine...

Aslında Hafız Ali Efendi haber vermiş. Denizlide kalacağını... Bir gün rüyasında; "al sana Denizli toprağı" deyip eline bir avuç toprak vermişler. O mübarek ehl-i kâlp olduğundan anlamış. Sabahleyin kalkmış demiş: "Kardeşler biz burada kalmayacağız. Denizli hapishanesine gideceğiz. Ben orada vefat edeceğim" demiş. "Sen ne diyorsun efendim. Üstadın bir tek Hâfız Alisi, bir Nur Fabrikası var. Sen hemen ölmeyi mi düşünüyorsun?" demişler. Ben bunu bizzat Tâhirî ağabeyden ve daha çok kimselerden duydum.

Tâhirî ağabey şunu da anlatırdı bize. Isparta'dan Denizliye trenle 30 - 40 kişiyi jandarmaların nezaretinde götürmüşler. Orada istasyonda süvari teğmeni karşılamış bunları. Hapishaneye teslim edecek olan o atlı süvari imiş. Onları trenden indirmiş, savcıya teslim etmek üzere götürüyor. Ama edepsizin biriymiş. Elindeki copla bir birine bir ötekine vuruyormuş. "Hadi yürüyün. Adınız hoca olacak birde" deyip vurup

duruyormuş. Aralarında doksan yaşında Sav'lı Hasan Can da var... Bir vurmuş, bir de küfür etmiş. İşte o zaman Üstad Hazretleri şöyle bir bakmış: "Zabit! Tokat yersin, karışmam... Bunlar senin küfrüne layık değiller... Bunlar masumdur!.. Tokat yersen karışmam..." demiş sertçe. Hakikaten öyle bir tokat tokat yemiş ki o adam... Onları teslim etmiş. Gözüne bir ağrı girmiş. Hastaneye gitmiş... Gözü akmış... Bunu Tâhirî ağabey anlamıştı bize. Risale-i Nura ihanet edenler bazen böyle hemen tokadını yemiştir...

Hafız Ali Efendi sakallıydı. O fotoğraf çekildiğinde demek ki sakalsızmış henüz. Biraz uzunca yüzlü idi. Ama vefatında yanındaydık, sakallıydı...

Sav'lı Hasan Çavuş'un bize anlattığı hatıralar böyle...

GÜZEL VE TAM YERİNDE BİR TA'ZİYENAME

Hâfız Ali Efendi hastanede vefat ettiği sırada, Denizli Hapishanesine acı haberi gelir. Bediüzzaman hazretleri bu çok sevdiği talebesi için şu ta'ziyenameyi yazar:

— [Güzel ve tam yerinde bir ta'ziyename]

Aziz, sıddık kardeşlerim!

«—

خ-Q-ı! «*ö-y² [«7-ı!ö@Å9-ı! «:ö-yÁV-ı7ö@Å9-ı!

ö-^«A [ıM-8ö±-ıU-U-ı7öBen hem kendimi, hem sizi, hem Risale-i Nur'u ta'ziye ve merhum Hâfız Ali'yi ve Denizli Mezaristanını tebrik ediyorum. Meyve Risalesi'nin hakikatını ilmelyakîn ile bilen bu kahraman kardeşimiz, aynelyakîn ve hakkalyakîn makamına çıkmak için, kabre cesedini bırakıp melekler gibi yıldızlarda, âlem-i ervahta seyahata gitti ve tam vazifesini yapıp terhisle istirahat çekildi. Cenab-ı Erhamürrâhimîn, Risale-i Nur'un bütün yazılan ve okunan harfleri adedince defter-i a'maline hasenat yazdırsın. Âmîn! Ve onların sayısınca onun ruhuna rahmetler yağdırsın, âmîn! Ve kabrinde Kur'anı, Risale-i Nur'u ona şirin ve enîs arkadaş eylesin. Âmîn! Ve Nur fabrikasına onun yerine on kahramanı ihسان edip çalıştırsın. Âmîn! Âmîn! Âmîn! Siz dahi benim gibi dualarınızda onu yâdediniz. Bin lisan onun lisanı yerine istimal edip, o kaybettiği bir hayat ve bir dil yerinde manevî bin hayat kazandı diye rahmet-i İlahiyeden ümidvarız. (Şualar 329)

Said Özdemir Anlatıyor:

Said Özdemir ağabey Denizli mahkemesi mazlumlarından dinlediği Hâfız Ali ile alakalı bir hatırayı bize şöyle anlatmıştır:

Üstad: Zannederim, o merhum benim yerimde gitti

"O günlerde maalesef Denizli hapishane idaresine, "Bediüzzaman'ı yok edin" diye bir emir geliyor. Düşünüyor hapishane idarecileri... 'Aşı yapılacak' diye bir şayia çıkartıyorlar ve Üstad Hazretlerinin iğnesine yüzde yüz zehir dolduruyorlar. Üstadın kalbinin hizasında şırıngayı yapıyorlar... Sıktıkça zehirin bir kısmı geri taşıyor, ama bir kısmı da içeri giriyor... Orada bu harika hâlden iğneyi yapan anlıyor ve 'biz hata yapıyoruz' diyor. Üstad: 'Biliyorum evladım, beni öldürmeye çalışıyorlar. Fakat Allah'ın öldürmediğini kimse öldüremez' diyor."

"Fakat içeri giren o az zehirle bile Üstad komaya giriyor. Oradaki 40 - 50 talebesi büyük bir üzüntü içerisinde; "Üstad vefat ediyor" derken; Hâfız Ali talebesi bir kenara çekiliyor... Ağlaya ağlaya: "Yâ Rabbi! Eğer O ölecekse onun yerine ben öleyim! Yâ Rabbi! Eğer onu alacaksan onun yerine beni al!" diye dua ediyor. Demek hâlisane dua ediyor ki Cenab-ı Hak duasını kabul ediyor. Biraz sonra hastalanıyor, hastaneye kaldırıyorlar ve kendisi orada şehid oluyor."

"Üstada verilen zehir deri altında siyah lekeler halinde kalmış, yara ve irin olmuş.

Ancak iki sene sonra o yara kapanmış. Üstad Hazretleri şifa bulup kalkıyor.”

Said Özdemir ağabeyin ‘Hâfız Ali efendi Üstadın yerine vefat etti’ meselesine Şualar ve Barla Lâhikasında şu şekilde bahsedilmektedir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim! Ben merhum Hâfız Ali’yi unutamiyorum. Onun acısı beni çok sarsıyor. Eski zamanlarda bazan böyle fedakâr zâtlar, kendi dostu yerine ölüyorlardı. Zannedirim, o merhum benim yerimde gitti.” (Şualar 330)

“...Hayat ismine lâyük bir hayat bahşına vesilesiniz. O hayatı ihsan edene ve vesile olan uğruna, o hayatı ifna etmemek (Haşiye) kâr-ı akıl değildir. Hâfız Ali.

(Haşiye): Benim bedelime şehid olacağını hissetmiş. Kuvvet-i ihlasın kerameti olarak haber veriyor. Haber verdiği gibi şehid oldu. Said Nursî” (Barla Lâhikası 118)

Bunların yanında Üstad Hazretleri; 26. Lem’a İhtiyarlar Risalesinin, 16. Ricasında, Denizli hapishanesinde çektiği sıkıntıları da anlatmaktadır. Burada hapishanede zehirlendiğini ve kendi yerine Hâfız Ali’nin hastaneye, oradan da berzah âlemine gittiğini yazmaktadır:

“Sonra gizli düşmanlar beni zehirlediler ve Nur’un şehid kahramanı merhum Hâfız Ali benim bedelime hastahaneye gitti ve benim yerimde berzah âlemine seyahat eyledi, bizi me’yusane ağlattırdı. (...) İşte Nur’un böyle bir manevî kahramanının vefatı ve gizli münafıkların aleyhimizde desiselerle bizi cezalandırmaya çalışmaları ve benim zehirli hastalığımından dolayı beni de hastahaneye resmî emirle mecbur etmek endişesi bizi sıkarken, birden inayet-i İlahiye imdada geldi...” (Lem’alar 265)

Mustafa Sungur Anlatıyor:

17 Kasım 1997’de elim bir trafik kazasında şehit olan, Bayram Yüksel ve Ali Uçar ağabeylerin Barla Kabristanındaki defin işleri çok kalabalık bir cemaatle tamamlandı. Sonra Sungur ağabey mezarların başında megafonla bir konuşma yaptı... Müjdeleyici hatıralarla, hüznü cemaate birçok mesajlar verdi... Hâfız Ali ağabey ile alakalı kısım şöyledir:

ÜSTAD: HÂFİZ ALİ’Yİ ÂLEM-İ KABİRDE MÜŞAHEDE ETTİM

Sungur ağabey önce Meyve Risalesinin 11. Meselesinden “Hâfız Ali” ağabeyle alâkalı yeri okudu. Sonra Üstadımızın kendilerine anlattığı bir hatırayı ayağa kalkarak Üstaddan gördüğü aynı şekilde cemaate şöyle nakletti.

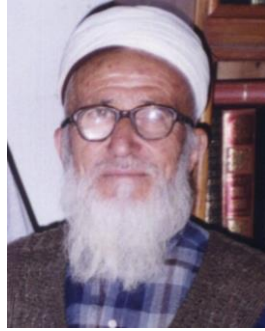
“Üstadımız da ayağa kalkarak bize şöyle anlatmıştı: ‘Hâfız Ali’yi âlem-i kabirde müşahede ettim. Kabir suallerine tıpkı mahkemede yaptığı müdafaalar gibi; ayakta, kollarını yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya baştanbaşa sallayarak ve işaret parmağını uzatarak, Risale-i Nurlardan cevap veriyordu.” Sungur ağabey de tıpkı Üstad anlatırken gördüğünü ayağa kalkarak tarif etti.

Sungur ağabeyin bu hatırayı anlatmadan önce okuduğu, 11. Şua’nın 11. Meselesindeki paragraf şöyledir:

“Risale-i Nur’un bir şehid kahramanı olan merhum Hâfız Ali, hapiste Meyve Risalesi’ni kemal-i aşkla yazarken ve okurken vefat edip kabirde melaik-i suale mahkemede gibi Meyve hakikatları ile cevap verdiği misillü; ben de ve Risale-i Nur şakirdleri de, o suallere karşı Risale-i Nur’un parlak ve kuvvetli hüccetleriyle istikbalde hakikaten ve şimdi manen cevap verip onları tasdiğe ve tahsine ve tebriğe sevkedecekler inşaallah.” (Şualar 259)

Tevfik Gül Anlatıyor:

Risale-i Nur’da ismi çok geçen ve o günkü şartlarda çok büyük hizmetlere vesile olmuş olan Sav kahramanlarından Hâfız Mehmet Gül’ün oğlu, Mustafa Gül’ün yeğeni Tevfik Gül’den, Hâfız Ali ile alakalı kaydettiğim bir hatıra:

Sav'lı Tefik Gül. Hâfız Mehmet Gül'ün oğlu, Mustafa Gül'ün yeğeni

BABAMLAR SIRTINDA TAŞ TAŞIYARAK MEZARINI YENİDEN YAPMIŞLAR

"Denizli mahkemesine bizim sav köyünden dokuz kişi gitti. Babam Hâfız Mehmed Gül gitmedi. "Hikmeti var" derdi. Meğer mahkeme devam ederken burada vefat edecekmiş. Hafız Ali (R.H.) denizli hapisanesinde iken sevk edildiği hastanede vefat etti. Onbeş gün sonra da babam üzerine bir ağaç devrilerek Sav'da vefat etti. "Hafız Ali, Babam Hafız Mehmed, Homa'lı Kara Hâfız" onbeş yirmi gün ara ile vefat ettiler. Üstad, "bunlar bizim bedelimize vefat ettiler" dermiş. Hâfız Ali ağabeyin mezarı baştan çok bozukmuş. Babamlar sırtında taş taşıyarak mezarı yeniden yapmışlar. Babam Hâfız Ali'yi çok severdi, adını duyunca gözünden bulgur gibi yaşlar dökülürdü... 15 gün sonra arkasından yanına gitti... Sene 1944." (Tefik Gül ağabeyin hatıralarının tamamı 'Ağabeyler Anlatıyor 1' Kitabında vardır.)

Bu üç güzide talebesi için üstadımızın Şualar'da bazı ifadeleri vardır:

"Hakikaten Hâfız Ali, Hâfız Mehmed ve Mehmed Zühtü'nün vefatları; değil yalnız bize ve Isparta'ya, belki bu memlekete ve Âlem-i İslâma büyük bir zâyıattır (...) Benim tarafımdan o Hâfız Mehmed'in akrabasını ve mübarek köyünü tâziye ediniz. Ben de onu Hâfız Ali ve Hâfız Zühtü'ye arkadaş edip, üstadlarımin aktap kısmının isimleri içinde o üçünün isimlerini dâhil edip, Hâfız Akif'i dahi Asım ve Lütfi'ye arkadaş ettim." (Şuâ'lar 338)

Said Atıcı Anlatıyor:

MAHKEME-İ KÜBRA-YI HAŞRÎ'DE, RİSALE-İ NUR TALEBELERİNİN BAYRAKTARI...

Denizli Kabristanında medfun Hafız Ali'nin (R.H.) mezar taşındaki yazı:

"Mahkeme-i Kübra-yı Haşrî'de, Risale-i Nur Talebelerinin Bayraktarı, Şehid Merhum Hâfız Ali. Rahmetullâh-i Aleyh. Ebeden Dâima. Said Nursi."

Malum olduğu üzere Hâfız Ali Efendinin mezarı Denizli kabristanındadır. Ve kabir taşına belli bir tarihten itibaren, Denizli'ler tarafından, Üstadımıza aid çok manidar bir söz eklenmiştir:

“Mahkeme-i Kübra-yı Haşrî’de, Risale-i Nur Talebelerinin Bayraktarı, Şehid-i Merhum Hâfız Ali. Rahmetullâh-i Aleyh. Ebeden Dâima. Said Nursi.”

Kabir taşında aynen böyle yazıyor. Ve altında da üstadımızın adı vardır. Bu yazının hikâyesini Denizli'nin kadim ağabeylerinden Said Atıcı'ya sordum. Yazıyı yazan Şükrü Algan'dan teyidini aldım. İşte Said Atıcı ağabeyin verdiği malumat:

“2002’de olsa gerek. Sungur ağabey bir ara Denizliye gelmişti. Beraber Hâfız Ali ağabeyin kabrini ziyaret ettik. İşte orada bu cümleyi nakletti bize. Biz bunu o zaman not defterimize yazdık. Ve sonradan kabir taşına ekledik. Yazıyı, hattı hazırlayan emekli muallim Şükrü Algan’dır. Yazıyı mezarıcı yazdı mermere.”

(Ben üstadımızın bu sözünden şunu anlıyorum: İnşallah Risale-i Nur talebeleri imanla kabre girecekler ve o büyük mahkeme gününde, Nur talebeleri, Hâfız Ali ağabeyin sancağı altında, hep beraber Hazret-i Üstada gidecekler... Hazret-i Üstad da talebelerini Hazret-i Peygamberin (s.a.v.) huzurlarına götürecektir... İnşallah... Ömer Özcan)

Necmeddin Şahiner Anlatıyor:

Ve yarım asra yakındır, mazinin karanlık sokaklarının yorulmaz projektörü Necmeddin Şahiner...

Hâfızaların derin kuyularında unutulmaya ve gömülmeye mahkûm olan binlerce belge ve hatıraları, eşsiz çalışması “Son Şahidler” serisi ile ışığa çıkaran ve belgeleyen bu büyük araştırmacı; Hâfız Ali (R.H.) ağabeyimiz için de büyük bir hizmet yapmıştır.

Necmeddin Şahiner, bu sefer yarım asır evvel sahibi ölmüş olan bir fabrikaya tutuyor projektörünü... Hâfız Ali Efendinin Nur fabrikasını, fabrikanın merkez üssü olan evini aydınlatıyor... Hem de Hâfız Ali Efendinin Nur Postası İslamköylü Abdullah Çavuş (Kula) ile beraber...

Bakin İslamköy’de Hâfız Ali Efendinin evinde yaşadığı bu heyecan verici hadiseyi nasıl anlatıyor kendisi:

İSLÂMKÖY'LÜ BÜYÜK ŞEHİDİN EVİNDE DİDİK DİDİK ARAMA YAPIYORDUK

“Merakla odanın duvarlarını, pencerelerini, tıkırtılarla vurmaya başladık. Boşluklar olduğu anlaşılıyordu. Hem inşaatın bekçisi, hem de Abdullah Çavuş hayretle bakıyorlardı.

Yine Abdullah Kula'nın zihninde parlıklar ve şimşekler çakmaya başladı. "Durun, durun" diyerek, duvardaki tahta kaplamaları ileri geri itmeye uğraştı. İtelediği tahtalardan, bir bölüm açıldı. Gizli bir bölüm, hazine veya para bölümü değil, Halk Partisi zulmünden saklanan Kur'ân tefsirleri. Karanlıklara bırakılan elmas parçaları...”

“Coşkun bir sevinçle, kâğıt parçalarını topluyorduk. Elimizde sert cisimlerle, duvarları, pencereleri dövüyorduk. Pencerenin altından, hususî bölmeler çıktı. Yarım asır el sürülmemiş yerler.”

Hafız Ali'nin İslamköy'deki evinde duvarın içinde teneke kutuyla saklanmış kitapları.

Fotoğraf temsildir. İ.İ.K.V. Barla Yılları sergisinden alınmıştır.

"Yine bir bölüm daha açıldı. Duvarın enine ve derinliğine doğru yayılıyordu. Az sonra yeni bir hazine daha bulmuştuk. Kâğıt ve kitap hazinesi... Bekçi ağzı açık vaziyette seyrediyordu manzarayı, Önceleri bizi para veya daha başka bir şey arıyor zannetmişti. Biz ise Bediüzzaman'ın hayatını arıyorduk. Bu sevda ile yollara düşmüştük. İslâmköy'ün duvarlarında islâmın bahtını açan Bediüzzaman'ın eserlerini arıyorduk."

"Denizli hapsinden ebediyete giden Hafız Ali'nin evi, yıllar sonra Kur'ân kursu oluyordu. Bir Kur'ân talebesinin evi, Kur'ân dershanesi oluyordu. Son kalan bakiye binanın, yıkılmaya yüz tutan cidarından, ebede bakan pencereler açmasının sevdalısı olmuştu."

"İslâmköy'lü büyük şehidin evini didik didik arama yapıyorduk. Duvarları deliyorduk, pencereleri yıkıyorduk. Halk Partisi'nin şerrinden saklanılan Nurları, yarım yüzyıl sonra, tozların toprakların arasından çıkarıyorduk."

DENİZLİ ŞEHİDİNİN DENİZLİ MAHKEMESİNE VERDİĞİ İFADE

Denizli Hapishanesinde mevkuf iken vefat eden Merhum Hafız Ali'nin Denizli Ağır Ceza Mahkemesinde söylediği ifadesidir.

"Efendim!

"Ben Isparta hâkim ve müddeiumumiliğinde hak ve hakikatin bütün bütün aksine olarak Risale-i Nur'a karşı asılsız bir ittiham gördüğümden Risale-i Nur'dan kaçmak değil; belki o ittihamdan çekinmek için sordukları suallere 'Ben değilim' dedim. Hatta o Müddeiumumi kanunsuz bana yemin vererek 'Risale-i Nur'da yazılı Hafız Ali sen değil misin?' dedi. Sükût edip yemin etmediğim halde sorgu hâkimliğinde hamiyet-i İslâmiyeyi taşıyan âli bir vicdan hissettiğimden adalet ve hakikatin tecelli edeceğini ümit edip 'Risale-i Nur'da yazılı Hafız Ali benim' dedim. Ben Risale-i Nur'u hakaik-i imaniye ve Kur'âniye ve kevnîyeyi kat'i bürhanlarla izah edip insanların yüzünü âhirete çeviren, dünyadan ziyade âhireti sevdiren mukaddes bir eser bulup ondan binlerce menfaat görmüşüm."

"Garibdir ki: Bu sır iddianamede keşfedilip dünyayı unutturacak derecede telkinat-ı diniye verilmiş diye yazılı olduğu halde hem siyasî cemiyetçi, hem tarikatçı, hem de halkı hükümet aleyhine teşvik ediyorlar diye olan ittihamlarla nasıl kabil-i te'lifdir.

"Evet, ben, Risale-i Nur'un hemen ekser parçalarını anlayarak okuduğum gibi Üstadım Said-i Nursi'nin de on iki seneye yakındır en gizli ve en ince esrarına kendimi vâkıf biliyorum."

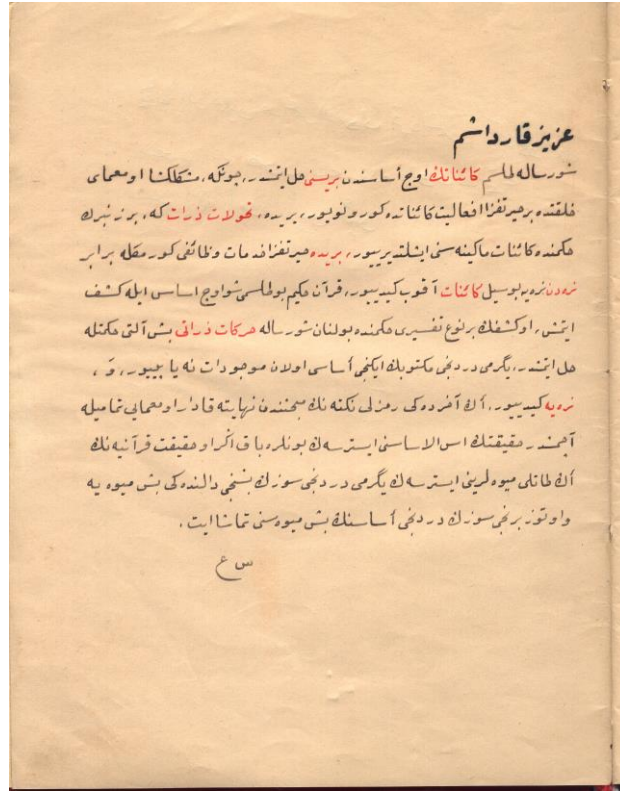
"Ben ne Risale-i Nur'da ve ne de Üstadımda emniyet ve âsaişe zarar verecek bir emare, bir meyil görmediğim gibi, âsaiş ve emniyetin temel taşlarını onlardan öğrenip, müddet-i ömrümde mahkeme safahatını ancak bu defa gördüğüm gibi; şu benim gibi suçlu olarak huzurunuzda bulunan cemaat-i nuraniyenin de ifadelerinden benim gibi olduklarını da anladım."

"İşte böyle sırf âhireti için, Kur'an'ın İcaz-ı Manevisinden gelen Risale-i Nur'u okuyup, kendi istifadesinde çalışan bir ehl-i Kur'ân ve ehl-i âhireti cezalandıracak bir kanun tasavvur etmediğim gibi... İttiham edildiğim siyasî cemiyetçilik ve tarikatçılık ve halkı hükümet aleyhine teşvik etmek gibi suçlar ile hiç bir alâkam olmadığından yüksek mahkemenizden beraatımı isterim. Hâfız Ali"

HAFIZ ALİ AĞABEYİN YAZDIĞI NEŞREDİLMEMİŞ BİR MEKTUP

Isparta Sav Kasabasından, 89 yaşında, yaşayan tarih Hasan Kurt ağabey, Hâfız Ali ağabeyin kendi el yazması 30. Söz Ene ve Zerre Risalesinin orijinalini bize hediye etti. Kitapçığın sonunda, Hâfız Ali Ağabeyin şahsına yazıldığını ve Külliyyatta hiç neşredilmediğini zannettiğim bir mektup var. Mektubun sonunda "Sin ayn" şeklinde Üstad Hazretlerinin imzası bulunuyor.

İşte yeni harflerle mektup:

“Aziz kardeşim,

“Şu Risale tılsım-ı kainatın üç esasından birisini halletmiştir. Çünkü, müşkülküşa o muamma-i hilkatte, bir hayret feza faaliyet kainatta görünüyor. Bir yerde tahavvülât-ı zerrat ki, bir zenberek hükmünde kainat makinesini işlettiriyor. Biri de, hayretfeza hidemat vezaifi görmekle beraber, nereden nereye bu seyl-i kainat akıp gidiyor. Kuran-ı hakim bu tılsımı şu dokuz esas ile keşfetmiş, o keşfin bir nevi tefsiri hükmünde bulunan şu Risale hareket-ı zerrati beş altı hikmetle halletmiştir. Yirmi dördüncü mektubun ikinci esası olan mevcudat ne yapıyor ve nereye gidiyor en ahirdeki remizli nüktenin mebhasından nihayete kadar o muammayı tamamıyla açmıştır. Hakikatin üssülesasını istersen bunlara bak; eğer o hakikat-ı Kur’aniyenin en tatlı meyvelerini istersen yirmi dördüncü sözün beşinci dalındaki beş meyveye ve otuz birinci sözün dördüncü esasının beş meyvesini temaşa et. Sin Ayn”